

A gyertyatartók között

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 2Mózes 20:11; Dániel 10:5-6; Máté 12:8; Apostolok cselekedetei 7:54-60; Jelenések 1:9-18, 20; 2:1-7

„Akinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek” (Jel 2:7).

A zsoltáros a haragjáról írt a 73. zsoltárban, az istentelenek fennhéjázó büszkeségének láttán, akik könnyen, bőségben élnek, miközben az igazak szenvednek. Az igazságtalanság rettenetesen bántotta a zsoltárost (Zsolt 73:2-16), tanácstalanul lépett a szentélybe (Zsolt 73:16-17). Ott, Isten jelenlétében azonban mélyebben érthette meg a dolgokat.

Évszázadokkal később az idős apostol hűséges tanúságtévése miatt jutott a sziklás börtönszigetre. Nagy bajai között még a gondjaira bízott gyülekezetek szenvedéseinek a híre is elért hozzá. A kritikus pillanatban látomást kapott a feltámadt Krisztusról a mennyei szentélyben. Ott az Úr felfedte előtte az élet néhány titkát és a velük járó szenvedéseket, amint egykor a zsoltáros esetében is tette. A szentélybéli történet Krisztus jelenlétéről és gondoskodásáról biztosította az apostolt. Ezt a bizonyosságot kellett átadnia a gyülekezeteknek, sőt az eljövendő századok keresztény nemzedékeinek, egészen a világ történelmének a végéig.

Azon túl, hogy a héten bemutatjuk Krisztusnak a mennyei szentélyben végzett szolgálatát, megnézzük az elsőt az Ázsia hét gyülekezetének címzett üzenetek közül, amely számunkra is jelentőséggel bír. A következő héten a többi hat gyülekezetnek küldött üzeneteit tanulmányozzuk majd.

PATMOSZON

Olvassuk el Jel 1:9 versét! Mit árul el János *A jelenések könyvében* szereplő látomások körülményeiről?

Patmosz kopár, köves sziget az Égei-tengeren. A legszélesebb részén tizenhat kilométer hosszú és tíz kilométer széles. A rómaiak a környező szigetekkel együtt büntetőkolóniákat alakítottak ki rajta, oda száműzték a politikai foglyokat. *A jelenések könyve* születésének idejéhez viszonylag közel élő, korai keresztény írók egybehangzóan állítják, hogy a római hatóságok az evangéliumról szóló hűséges tanúbizonysága miatt száműzték Patmoszra Jánost. Az idős apostol bizonyára elszenvedte a római fogság minden nehézségét. Valószínűleg bűnözőként bántak vele, láncra verték, nem kapott elegendő ételt és a könyörtelen római örök ostorcsapásai között kellett nehéz munkát végeznie.

„Patmosz az Égei-tenger puszta, sziklás szigete, melyet a római kormány a gonosztevők száműzetési helyéül jelölt ki. Isten szolgája számára azonban e sötét hely a menny kapuja lett. Az élet forgatagától és az elmúlt évek tevékenységétől elvágva, közösségben élt Istennel, Krisztussal és a menny angyalaival. Tanítást kapott tőlük az egyház jövőjére vonatkozóan” (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 375. o.).

Még mely bibliai szereplőknek kellett nehézségeket elviselniük Isten iránti hűségük dacára (vagy talán pontosan azért)? Lásd Dán 3:16-23, ApCsel 7:54-60!

Krisztus követői sosem feledhetik, hogy nem maradnak magukra, amikor a Jánoséhoz hasonló helyzetben találják magukat! Jézus, aki a reménység és a bátorítás szavaival érkezett az apostolhoz patmoszi viszontagságai idején, továbbra is népével van, hogy megtartsa és támogassa őket nehéz helyzetükben.

Hogyan különböztethetjük meg a Krisztusért való szenvedést attól, ami más, például a saját rossz döntéseink miatt következik be? Mit mondhatunk a szenvedésről, ha fogalmunk sincs az okáról? Hogyan tanulhatunk meg minden helyzetben bízni az Úrban?

AZ ÚR NAPJÁN

Olvassuk el Jel 1:10, valamint 2Móz 31:13, Ézs 58:13 és Mt 12:8 verseit! Ezek szerint a Biblia egyértelműen melyik napot nevezi az Úr napjának? Mit jelenthetett ez a nap a nehézségek között János számára?

„Szombatnapon történt, midőn a dicsőség Ura megjelent a száműzött apostolnak. János a szombatot Patmosz szigetén is éppoly szentül megtartotta, mint amikor Júdea városaiban és falvaiban prédikált a népnek. Igényt tartott a maga számára is az e napra vonatkozó értékes áldásokra” (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 382. o.).

Jel 1:10 egyértelműen arra enged következtetni, hogy János apostol a hetedik napon, szombaton kapta a látomást. Bepillantott a jövőbe, egészen Krisztus második eljövételéig (vö. Jel 1:7), amit úgy nevez az Írás, hogy „*az Úrnak napja*” (Ézs 13:6-13; 2Pt 3:10). Ebben a versben elmondta azt is, hogy melyik napon kapta a látomást a jövőbeli eseményekről: szombaton, ami az „*Úr napja*”.

Kétségtelen, hogy gyötrődései között ez a látomásokkal teli szombat a szenvedéstől mentes élet előíze lehetett a számára, amit a második advent után minden kor hűségeseivel együtt tapasztalhat majd. A zsidó gondolkodás szerint a szombat valóban *olam haba*, „az eljövendő világ” előíze.

„A szombat, amit Isten az Édenben rendelt el... értékes volt János számára a magányos szigeten... Micsoda szombat volt az a magányos száműzöttnek, akít Krisztus mindig is értékesnek tartott, ám ekkor még inkább kiemelt! Korábban nem hallott ilyen magasztos igazságot” (Ellen G. White megjegyzése, *The SDA Bible Commentary*. 7. köt., 955. o.).

Vö. a negyedik parancsolatot 2Móz 20:11 és 5Móz 5:15 verseiben! Ezek az igék a teremtés, valamint a szabadulás emlékeként mutatnak a szombatra, kiemelve, hogy Isten teremtett és váltott meg bennünket. Hogyan figyelhetünk minden szombaton még jobban arra, hogy Isten a Teremtőnk és a Szabadítónk is?

JÁNOS LÁTOMÁSA KRISZTUSRÓL PATMOSZON

Olvassuk el Jel 1:12-18 szakaszát! Hasonlítsuk össze a Krisztusról szóló jánosi leírását azzal az isteni személlyel, akit Dán 10:5-6 versei mutatnak be! Jézus hogyan jelenik meg János látomásában? Mit tesz?

János látta, amint Jézus Főpapként a gyertyatartók között jár. Isten ígéretére mutat a kép, amint Jézus a gyertyatartók között sétál, amit még az ókori Izraelnek tett, hogy Istenükként közöttük fog járni (3Móz 26:12). *A jelenések könyvében* a gyertyatartók az ázsiai hét gyülekezetet jelképezték, amelyeknek eredetileg szóltak a levelek (Jel 1:20). Amint majd a szerdai részben látjuk, a gyertyatartók az egyházat jelképezik, az egész történelem során. A Szentlélek által Jézus folyamatosan figyeli földi egyházát. Állandóan népével lesz, amíg az örök otthonba nem viszi őket.

Az is a jeruzsálemi templom egyik szertartásából vett kép, hogy Jézus Főpapként jár a gyertyatartók között. A kijelölt pap napi feladata volt, hogy a szentély fényeinek ragyogását biztosítsa. Megigazította a kanócoakat, feltöltötte a már csak pislákoló lámpásokat, új kanócot tett azok helyett, amelyek már elégték, ahol kellett, pótolta az olajat, majd ismét meggyújtotta a lámpásokat. A pap ismerte minden egyes lámpás állapotát. Jézus ugyanígy tisztában van az összes gyülekezet szükségleteivel és helyzetével, személyesen jár közben értük.

Olvassuk el Jel 2:2, 9, 13, 19 és 3:1, 8, 15 verseit! Mit árul el Jézus „Tudom” kijelentése arról, hogy valóban ismeri népe helyzetét, szükségleteit? Jézus isteni címeikkel utalt magára: aki „az első és... az utolsó” (lásd Ézs 44:6; 48:12). A görög *eschatos* szó (jelentése: „utolsó”), ebből származik az *eszkatológia* („a végidei események tanulmányozása”) szavunk. Ez mutat rá, hogy az *eszkatológia* Jézussal foglalkozik, aki a vég-szó az utolsó események között. Ő „az Élő”, akinél vannak „a pokolnak és a halálnak kulcsai” (Jel 1:18). Halála és feltámadása révén Jézus hatalmat kapott arra, hogy kinyissa a halál kapuit (Jób 17:15; Zsolt 9:14). Örök életre támasztja majd fel mindazokat, akik bíznak benne (1Kor 15:21-23). Nem kell félnie Jézus hűséges követőinek, mert még a halottak is az Ő felügyelete alatt állnak. Mivel ez igaz a halottakra, mennyivel inkább igaz ez az élőkre vonatkozóan (lásd 1Thessz 4:16-17)!

KRISZTUS ÜZENETE AKKOR ÉS MOST

Olvassuk el Jel 1:11 és 19-20 verseit! Jézus hét külön üzenetet küldött az ázsiai gyülekezeteknek. Hétnél több gyülekezet volt a provinciában, mit sejtet tehát ez általában a keresztényeknek szóló üzenetek szimbolikus jelentőségével kapcsolatban?

A jelenések könyve 2. és 3. fejezetében jegyezte fel János a hét gyülekezetnek szóló jézusi üzeneteket. Mondandójuk három szintre vonatkozik:

Történeti alkalmazás. Az üzeneteket eredetileg hét gyülekezetnek küldték el, az I. századbeli Ázsia gazdag városaiba. Az ott élő keresztények komoly kihívásokkal néztek szembe. Több városban a Rómához való hűség jeleként istenként imádták a császárt a templomokban. Kötelező lett a császárkultusz. Azt is elvárták a polgároktól, hogy megjelenjenek nyilvános eseményeken és pogány vallási szertartásokon. Mivel sok keresztény nem vett részt az efféle szokásokban, eljárást indítottak ellenük, sőt megesett, hogy mártírhalál is várt rájuk. Krisztus utasítására János azért írta le ezt a hét üzenetet, hogy a kihívásaik között segítsen nekik.

Profetikus alkalmazás. *A jelenések könyve* próféta könyv, de Jézus csupán hét gyülekezetet választott ki az üzenetek címzettjeinek, így ez az üzenetek profetikus mondanivalójára is utal. A hét gyülekezet lelkülete egybevágy Isten egyházának lelkületével a történelem különböző szakaszaiban. Istennek az a célja a hét üzenettel, hogy a kereszténység lelki állapotáról a menny szemszögéből adjon áttekintést az I. századtól kezdve a világ végéig.

Egyetemes alkalmazás. *A jelenések könyvének* egészét egy levélként küldték el, amit minden gyülekezetben fel kellett olvasni (Jel 1:11; 22:16), tehát mind a hét üzenet tartalmaz olyan tanulságokat, amelyek alkalmazhatóak a minden korban élő keresztényekre, különféle keresztényeket mutat be, más-más helyen és időben. Például a mai kereszténységre általában a laodiceai üzenet a jellemző, egyes keresztényekre azonban valamelyik másik gyülekezet jellemzői illenek. A jó hír az, hogy akármilyen is legyen a lelkiállapotunk, Isten „ott találkozik az [elbukott] emberrel, ahol az éppen van” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt. Budapest, 1999, Advent Kiadó, 21. o.).

Képzeld el, hogy az Úr levelet ír a helyi gyülekezetünknek a ránk váró kihívásokkal és a lelkiállapotával kapcsolatban, hasonlóan ahhoz, ahogyan a hét gyülekezetnek írt! Mi állna egy ilyen levélben?

AZ EFEZUSI GYÜLEKEZETNEK SZÓLÓ ÜZENET

Efezus volt a fővárosa a Római Birodalom Ázsia provinciájának, egyben a legnagyobb települése, a fő kereskedelmi útvonalak találkozásánál épült.

Ázsia jelentős tengeri kikötőjeként igen fontos kereskedelmi és vallási központnak számított. Számos középület állt benne, templomok, színházak, tornacsarnokok, fürdők és bordélyházak. Ismerté tették a varázsláshoz kötődő szokásai és mesterségei, hírhedt volt erkölcstelenségéről és babonáságáról. Mégis a tartomány legbefolyásosabb keresztény gyülekezete éppen Efezusban volt.

Olvassuk el Jel 2:1-4 verseit! Hogyan mutatja be Jézus itt önmagát? Mely tulajdonságait ismeri el a gyülekezetnek? Mi miatt fejezi ki aggodalmát?

Az efezusiak eleinte a hűségükről és a szeretetükről voltak híresek (Ef 1:15). Noha külső és belső nyomás is nehezedett rájuk, a keresztények szilárdan és hűségesen álltak. Keményen dolgoztak, engedelmeskedtek az igazságnak. Valóban nem túrték meg a soraik közt a hamis apostolokat, csak-hogy gyengülni kezdett bennük a Krisztus és a hittestvéreik iránti szeretet. Rendületlenek és hűségesek maradtak ugyan, ám Krisztus szeretete nélkül a tetteik hideggé és törvényeskedővé váltak, fennállt a veszélye, hogy lámpásuk kialszik.

Milyen három dologra buzdítja Jézus a gyülekezetet Jel 2:5-7 szakaszában, hogy újra lángra lobbantsa bennük az első szeretetet és Krisztus, valamint a hittestvérek iránti elkötelezettséget? Hogyan kapcsolódik össze az a három tényező?

Profétai értelemben véve az efezusi gyülekezet állapota a kereszténység általános helyzetének és lelkiállapotának felel meg Kr. u. 31 és 100 között. Az apostoli egyházat az evangélium iránti szeretet és hűség jellemezte, viszont az I. század végére kihunytt bennük az első szeretet lángja, ezért kezdtek eltérni az evangélium egyszerűségétől és tisztaságától.

Képzeljük magunkat egy olyan gyülekezet tagjainak a sorába, ahol megfogyatkozott a szeretet! Talán a hívők bűnei nem köztudottak, nem élnek nyílt bűnben. Bizonyos szinten helyesen cselekszenek, de formalizmus és elhidegülés jellemzi őket. Ilyen helyzetekből hogyan hozhat szabadulást a gyülekezetnek adott jézusi tanács?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, „Patmosz” c. fejezet, 374-379. o.

„János fogsága a kegyelem elnyeréséhez vezetett. Patmoszt beragyogta a feltámadt Üdvözítő dicsősége. János látta Krisztust még emberként, a szögek nyomaival, amelyek örökké ott lesznek a kezén és lábán, a dicsőségére. Ekkor újból megpillanthatta a feltámadt Urat, akit olyan dicsőség övezett, amit ember még élve elviselhetett.

Krisztus megjelent János előtt, aminek hívők és nem hívők előtt is feltámadása bizonyítékául kell szolgálnia. Ez adjon élő erőt az egyháznak! Időnként sötét fellegek veszik körül Isten népét, úgy tűnik, mintha eltörölné őket az elnyomás és az üldözés. Ám ilyenkor kapjuk Istentől a legnagyobb tanulságot rejtő leckéket. Krisztus gyakran megjelenik a börtönökben és megmutatja magát választottainak. Velük van a máglyán, a tűzben. A csillagok az éjszaka sötétjében ragyognak a legfényesebben, és Isten dicsőségének leg-tündöklőbb sugarai is a legmélyebb sötétségben mutatkoznak meg. Minél feketébb az égbolt, annál tisztábbak és lenyűgözőbbek az Igazságosság Napjának, a feltámadt Üdvözítőnek a sugarai” (Ellen G. White cikke, *The Youth's Instructor*, 1900. április 5.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) János leírja, amit Patmoszon látott és hallott. Mit látunk és hallunk mi Jel 1:12-20 szakaszát olvasva? Találunk-e megnyugvást a ki-nyilatkoztatás szavaiban?
- 2) 2) Jel 14:7 verse szerint az első angyal így buzdítja a föld lakóit a vég idején: „*imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait.*” E vers nyelvezete 2Móz 20:11 verséhez vezethető vissza. Mit árul el az első angyal üzenete a szombat végidei jelen-tőségéről *A jelenések könyve* szerint?
- 3) Számos keresztény szembesül egy furcsa helyzettel: minél régebb óta tartoznak az egyházhoz, annál könnyebben elhomályosodhat a hitük, sőt el is halhat. Pedig éppen az ellenkezőjének kellene történnie! Elvégre minél hosszabb ideje járunk Jézussal, annál többet kellene megtanulnunk róla és szeretetéről. Mit tehetünk, hogy a hit tüze ne csak égjen bennünk, hanem egyre fényesebben és ragyogóbban lobogjon?

FÜLE LAJOS:

MENEDÉKEM!

Múló időm, Uram, Teremtőm,
csak forgács az időtelenből.
A véges út, a földi pálya
a teremtés hasadt szilánkjá.

Hogy is lehet, hogy e szilánkot
jelenléteddel így megáldod?
S a halandó emberi lelket
hatalmaddal újjáteremted?

Köszönöm, hogy hinni, remélni
én is idejöhettem: é l n i!
S földi időm, ha itt letelne,
kaput nyitsz az időtelenbe,

mert a múlás csalóka látszat,
mert hatalma nincs a halálnak
azon, akit Krisztusa éltet!
Menedékem: az örök élet!